

juvrouwen gaan zitten," en in een oogenblik waren onze Mietjes verdwenen.

Thans zullen wij nog hunne schandelijkste daadzaak schetsen, zoo onze pen ons haren dienst niet ontzegt, dewijl wij zelve van dit snood misdrijf gruwen!!

»Het gebeurt somtijds," zegt REINS *echte* vrouw, »dat, als mijn man met hare knecht des nachts ten twee of drie uren te huis komen, dat ik het bed moet verlaten, om plaats te maken voor baas en knecht, die dan in mijn bijzijn hare snoode driften koelen."

Weg met zulke lage wezens! De Lezer neme het niet kwalijk, zoo wij zijn kiesch gevoel mogten gekwetst hebben, doch men kan zich niet wel anders uitdrukken, om zulk eene smerige zaak zoo verfoeilijk mogelijk voor te stellen.

DE KONINKLIJKE LUIS.

Zeker Kleerenmaker, die voor het hof werkte, kreeg eens een rok van een' Koning terug, daar nog iets aan veranderd moest worden. De knecht, die dezelve onder handen kreeg, ontdekte al spoedig aan de kraag der koninklijke rok een luis, dus een koninklijke luis. De luis scheen den Koning goed beet gehad te hebben, want hij zat ten minste vol koninklijk bloed. Verheugd over deze gelukkige vonst, poogde hij hem behendig, en zonder dat zijne kameraden het merkten, dood te maken, om, het koninklijke bloed opvangende, en door inslikking met het zijne verenigende, te kunnen zeggen: *Mij vliet koninklijk bloed door de aderen*, om daardoor ten minste tot Prins van den bloede verheven te worden. Hoe behendig hij zulks ook doen wilde, het gelukte hem niet,

zijne kameraden merkten wat er gaande was, en vielen als bezetenen over hem heen, zoodat hij zich gelukkig mogt rekenen, om nog zoo veel van het koninklijke bloed, dat in het lichaam der luis gedisteleerd was, te kunnen magtig worden, dat hij daardoor tot den Hertogelijken stand verheven kon worden; anderen, die er mogelijk wat minder van gekregen hadden, werden slechts Graaf of Baron. Wat kan dat koninklijke bloed, al is het ook door eene luis gelonterd, niet al uitrigten; dat moet toch maar geheel ander bloed zijn, dan ons door de aderen bruischt.

Vermits wij in de alom verspreide *Waarachtige Physiologie van Amsterdam*, niet alleen zoeken het kwaad te beteugelen, iemand door het voorbeeld van anderen eene afschrik van de ondengd in te boezemen, en hem het regte pad te doen bewandelen, maar daar ook mede beoogen het goede daár waar het bestaat te bevorderen en aan te kweken, zoo is het, dat wij onze Lezers opmerkzaam wilden maken op den Wel-Edelen Heer

F. W. KARTHAUS.

Woonplaats: Keizersgracht, over Felix Meritis te Amsterdam.

Wie zon ons toch durven tegenspreken, wanneer wij zeiden, dat het uiterlijke van gemelden Heer, zoo zeer met deszelfs innerlijke overeenstemt? Het uiterlijke van hem, die de minzaamheid zelve is, van hem, die ten alle tijden vriendelijk jegens zijne minderen is, en daardoor aan den ambachtsman ook zijne waarde als mensch doet gevoelen; voorzeker dezulken vindt men niet veel, voornamelijk onder de rijken. Getuige hiervan zij, wanneer men dien Heer spreekt of hoort spreken over de commis-